

nikoliv z vlastní vůle, nýbrž jménem správy školy a k poukazu představeného úřadu školního.

Čís. 8966.

K hotovosti kupní smlouvy o nemovitosti se nevyhledává, by bylo ujednáno, kterým dnem mají na kupitele přejíti daně a veřejná břemena, jakož i užívání, a o tom, kdo má hraditi převodní poplatky a dávku z přírůstku hodnoty.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Rv II 760/28.)

Žalobci domáhali se proti žalované určení, že kupní smlouva o nemovitosti jest platná, že žalovaná jest povinna ji dodržeti a vydati žalobcům listinu způsobitou ke vkladu vlastnického práva. *Procesní soud* první stolice žalobu zamítl, *odvolací soud* uznal podle žaloby, vypustiv určovací žádání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Mylným jest právní názor dovolatelky, že k platnosti kupní smlouvy o domku bylo třeba dohody i o tom, kterým dnem mají na kupující přejíti daně a veřejná břemena, jakož i užívání, a o tom, kdo má hraditi převodní poplatky a dávku z přírůstku hodnoty, ježto prý jsou to podstatné náležitosti každé kupní smlouvy. Podle §§ 1053, 1054, 1062 obč. zák. se vyžaduje k hotovosti tržové smlouvy shoda stran o předmětu a o ceně. Jinak platí, nebylo-li mezi stranami nic ujednáno, doplňovací předpisy zákona. Nedostatek jednání stran o době odevzdání, o přechodu nebezpečí, břemen a užitků, jakož i o tom, kdo má platiti poplatek převodní a dávku z přírůstku hodnoty, nemá tedy o sobě význam pro hotovost tržové smlouvy, ježto pro ten případ jsou tyto otázky upraveny zákonem, a když o nich nebylo jednáno, jest předpokládati, že strany mlčky tomu chtěly, by nastala jejich úprava podle zákona, totiž podle ustanovení §§ 1061, 1062, 1064, 904, 443 obč. zák., podle zákona poplatkového ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák. a podle vlád. nař. ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n. (srv. Ehrenzweig, *Das Recht der Schuldverhältnisse*, vyd. z r. 1928, str. 408, 128, a v příčině dávky z přírůstku hodnoty též rozh. čís. 3977 sb. n. s.).

Čís. 8967.

Odkazovníci, nejsouce účastníky pozůstalostního řízení, nemají práva domáhati se rozhodnutí o tom, podle kterého důvodu dědického práva má býti pozůstalost projednána. Neuznal-li dědic platnost poslední vůle, z níž odkazovníci vyvozovali své nároky, jest na nich, by své nároky uplatňovali žalobou.

Do rozhodnutí (rekursního) soudu, jímž bylo stanoveno, že za podklad pozůstalostního řízení jest vzítí dědickou smlouvu, nikoliv poslední pořízení, nejsou oprávněni stěžovat si odkazovníci.

(Rozh. ze dne 16. května 1929, R I 255/29.)

Pozůstalostní soud uložil soudnímu komisaři, by projednal pozůstalost podle zákona (podle posledního pořízení). Rekursní soud k rekursu pozůstalé vdovy změnil napadené usnesení v ten rozum, že za podklad pozůstalostního řízení jest vzítí dědickou smlouvu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs odkazovníků.

Důvody:

Rekursní soud, změniv usnesení prvního soudu, rozhodl, že za podklad pozůstalostního řízení jest vzítí dědickou smlouvu ze dne 16. února 1924. To napadají odkazovníci dovolací stížností, domáhajíce se toho, by bylo obnoveno usnesení prvního soudu, podle něhož jest pozůstalost projednati jen na základě poslední vůle ze dne 23. března 1926. Otázka, na základě kterého důvodu práva dědického má býti pozůstalost projednána, řeší se, jsou-li tu odporující si dědické přihlášky, v řízení upraveném v §§ 125 a 126 nesp. říz., to však jen mezi dědici. Odkazovníci nejsou účastníky takového řízení a nemají práva domáhati se rozhodnutí o tom, podle kterého dědického důvodu má býti pozůstalost projednána. V souzeném případě vdova po zůstaviteli neuznala platnost poslední vůle ze dne 23. března 1926, z níž vyvozují stěžovatelé své odkazy. Setrvávali vdova při svém prohlášení, bude věcí odkazovníků, by své nároky uplatňovali žalobou, a byl v té příčině již usnesením okresního soudu příslušný spor mezi vdovou s odkazovníky odkázán na pořad práva. Odkazovníkům jest také volno, pokud se tak nestane z úřední povinnosti (§ 160 nesp. říz.), domáhati se zákonného zajištění odkazů (§ 161 nesp. říz.). Důsledkem toho nelze důvodně tvrditi, že stěžovatelé byli rozhodnutím rekursního soudu na svých právech zkráceni, a proto nejsou ani oprávněni rozhodnutí tomu stížností odporovati (§ 9 nesp. říz.).

Čís. 8968.

Nejde o zřejmou nezákonnost podle § 16 nesp. říz., poukázaly-li nižší soudy na pořad práva dědice ze závěti, podepsané jen zůstavitelovou šifrou.

(Rozh. ze dne 16. května 1929, R I 284/29.)

Soud první stolice poukázal dědičku, přihlásivší se ze závěti, na pořad práva, ježto vlastnoruční závěť byla podepsána jen šifrou, ni-